

Nu faldt Doktorens Ord fra om Formiddagen ham i Minde.

„Det er da ikke . . . det er da ikke Krampe, Hansine?“

Hun nikkede.

„Du maa hente Doktoren,“ tilføjede hun lidt efter, da Emanuel blev liggende ubevægelig. „Og du maa skynde dig . . . Gutten er meget syg.“

„Ja — ja,“ sagde han, ligesom vaagnende af en Bedøvelse, fik i Hast nogle Klæder paa og famlede sig frem gennem Storstuens Mørke for at komme ud og vække Folkene. Da han skimtede Lys ovre bag Karlekammerets Vindu, begyndte han allerede oppe paa Flisetrappen at kalde:

„Niels! . . . Niels!“

Det lød i den stille Nat som et Raab om Hjælp, og inden han var naaet over Gaardspladsen, viste Karlen sig forskrækket i sin Dør — i bar Skjorte, med en opslaaet Bog i Haanden og en Pibe hængende fra Munden helt ned til Jorden.

„Du maa straks spænde for Vognen, Niels, og hente Doktoren, Gutten er bleven meget syg.“

„Hente Doktoren?“ sagde Niels og saa' paa Emanuels forstyrrede Ansigt. „Men det er jo ikke tænkeligt at finde Vej i Nat, saa mørkt det er. Man kan jo ikke —“.